

Arrest

nr. 138 040 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gelet op arrest nr. X van 28 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 11 december 2014 om 10 uur.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDEPUTTE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 10 november 1984 geboren in Meknes, Marokko. U bent een sjiiitische moslim van Arabische origine. U woonde samen met uw ouders tot de leeftijd van drie jaar in Marokko, waar uw vader hertrouwd was met een Marokkaanse vrouw. U heeft nog twee jaar in de Verenigde Arabische Emiraten verbleven en bent vervolgens naar Basra verhuisd. U heeft twee broers en twee zussen. Uw beide broers zijn geestesziek en wonen in Syrië, uw zussen verblijven in Koeweit. In 2003 is uw vader overleden. U vatte uw universitaire studies vertaler-tolk Engels-Arabisch aan in Basra in het schooljaar 2002-2003 aan de faculteit letteren. In 2004 werd u door één van uw professoren, dokter Juliana D., benaderd met de vraag om voor haar te werken. U en nog twee andere studenten werden ingeschakeld om enquêtes af te nemen van medestudenten over de komende verkiezingen, vrouwenrechten en dergelijke meer. U nam deel aan de congressen georganiseerd door de vrouwenrechtenorganisatie opgericht door Juliana tijdens dewelke u de opdracht kreeg verslag te maken. U overhandigde erna de nota's aan Juliana die er artikels over schreef en publiceerde in de krant Al Akhbar. U mocht sporadisch ook een artikel schrijven. Het laatste artikel dateert van 2005. Erna verkocht u uw artikels aan (A.K.e.S.). U wist niet of en waar hij deze geschriften liet publiceren. Tijdens de laatste examens in juni 2006 werd u verschillende keren telefonisch bedreigd. Omwille van deze dreigementen zou dokter Juliana D. besloten hebben u naar Syrië te sturen, waar u een enquête moest afnemen van Iraakse vluchtelingevrouwen in Syrië en er vervolgens een artikel over schrijven. In augustus 2006 werd uw zus op de terugweg van haar werk naar huis beschoten door onbekenden. U denkt dat de belagers u met haar verwisselden. U heeft Irak verlaten in september 2006 samen met uw zus en uw broer. Uw moeder ging naar familie in afwisselend Bagdad en Najaf. Na een paar maanden vervoegde ze u in Syrië. In de periode 2006 tot 2010 ging alles goed. U had een verblijfskaart en kon deze probleemloos verlengen. U werkte in een internetcafé. In juni of juli 2010 werd u echter in het gebouw van de Syrische mukhabaraat (inlichtingendienst) geconvoceerd. Er werd u gevraagd of u in Irak als tolk werkte voor de Amerikanen. Er werd u medegedeeld dat men u zou herconvoceren. U kreeg een telefonische bedreiging. De buurjongen die u en uw moeder hielp met de dagdagelijkse beslommeringen verdween enige tijd later. Na de verdwijning van de jongen werd u nogmaals opgebeld en er werd u meegedeeld dat de jongen in handen van de bellers was. U ging naar de moeder van de jongen en raadde haar aan naar de politie te gaan. U had immers het telefoonnummer. Jullie gingen samen naar de politie die jullie doorverwees naar de rechtbank. Eind maart 2011 werd uw verblijfsdocument afgenomen omdat er een onderzoek naar u lopende was. U werd opgeroepen op de 'Palestina afdeling' van de mukhabaraat. Daar werd u gezegd dat er een rapport door een Irakees tegen u ingediend was. In dit rapport werd u ervan beschuldigd met de Amerikanen samengewerkt te hebben. Tolken hadden volgens hem geen recht op binnenkomst in Syrië. Een tolk werd er immers van verdacht te spioneren. U mocht het land niet verlaten. U moest uw vingerafdruk op een papier zetten en u werd bedreigd door de medewerkers van de mukhabaraat. U werd een tiental keer geconvoceerd zowel door de mukhabaraat als door de veiligheidsdienst. Aangezien u dacht dat uw antwoorden niet overtuigend genoeg waren, vreesde u terug in de gevangenis te belanden bij terugkeer naar Syrië. Een jongen die studeert in el Houza, een plaats voor religieuze studies, kwam u op een dag een dreigbrief van Badr overhandigen. Hij zou deze op het internet gevonden hebben. U vermoedde dat ook hij actief was bij Badr. In de brief stond dat de mensen vermeld in de brief, waaronder u, gedood moesten worden omdat ze verraders waren. U heeft Syrië op 25 mei 2011 verlaten richting Turkije. Op 31 mei 2011 stapte u aan boord van een vrachtwagen. U kwam aan op 6 juni 2011 in België waar u de volgende dag, 7 juni 2011 asiel aanvraag. Na uw vertrek zijn de veiligheidsdiensten nog twee maal naar u komen vragen. U vernam dat het gebouw van de redactie van de krant Al Akhbar vernield werd. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een identiteitskaart, een overlijdensakte van uw vader, een geboorteakte, een attest van het UNHCR, een diploma van uw baccalaureaat, een rijbewijs, twee aanbevelingsbrieven in verband met uw werk, een politierapport en vertaling, medische documenten, DHL enveloppe, vier foto's. U legt tevens een kopie neer van uw paspoort, het paspoort van uw moeder, verblijfsdocumenten van in Syrië, een woonstkaart, een trainingscertificaat, een dreigbrief, een artikel door u geschreven, voorpagina van de krant, een e-mail van Juliana D., een brief in verband met uw naam. Middels arrest 121.461 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u de status van vluchteling wegens een gebrek aan geloofwaardigheid wat betreft uw asielmotieven. Wat betreft de beoordeling van uw nood aan subsidiaire bescherming vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistinge de beslissing van het Commissariaat-generaal.

B. Motivering

Wat betreft de inschatting van uw asielmotieven kan verwezen worden naar de eerdere beslissing van het Commissariaat-generaal, dewelke bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de

vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen. U koppelde uw terugkeervrees aan het gevaar dat mensen actief in de media en journalisten nog steeds lopen in Basra (CGVS II p.2). U kan echter uw profiel als journaliste niet aannemelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u voor onderzoek van uw professor Dokter Juliana D. enquêtes afnam van andere studenten en nota nam op congressen georganiseerd door de vrouwenorganisatie waar dokter Juliana D. voor werkte (CGVS II p.4). U had volgens uw verklaringen drie artikels gepubliceerd waarvan het laatste in 2005 (CGVS II p.13). Dit klemmt met de verklaringen van uw eerste gehoor waarin u aangaf tien artikels gepubliceerd te hebben (CGVS I p.7). Dat u de ene keer stelt dat u drie artikels publiceerde en de andere keer beweert dat dit tien artikels waren, is opmerkelijk. Bovendien gebruikte u niet uw eigen naam, maar de naam 'Azhar el Ryan' om uw geschriften te ondertekenen (CGVS II p.7). U deed dit preventief want u had vernomen dat journalisten in die periode problemen ondervonden en u wou dit vermijden (CGVS II p.7). U zelf had toen nog geen problemen gekend, zo zegt u. Dit is in strijd met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor waarin u verklaarde dat u pas nadat u tien artikelen geschreven had, besloot om niet meer onder uw eigen naam te publiceren aangezien u toen bedreigingen zou ontvangen hebben (CGVS I p.7). Dit betekent dat u initieel wel onder uw eigen naam zou gepubliceerd hebben en u hiervan afstapte nadat u bedreigd werd. Deze verklaringen komen niet overeen met de verklaringen afgelegd tijdens het bijkomende gehoor. Bovendien wist u niet eens of uw artikels in Al Akhbar of in El Jenubiyah gepubliceerd werden (CGVS p.22). U verklaarde dat de krant initieel El Jenubiyah heette en later (al weet u niet wanneer) veranderde naar El Akhbar (CGVS II p.22). Tijdens het eerste gehoor vertelde u evenwel nog dat het omgekeerd was: de krant zou eerst Al Akhbar genoemd hebben en zou later haar naam veranderd hebben naar El Jenubiyah (CGVS I p.11). Uit objectieve informatie waar het CGVS over beschikt blijkt bovendien dat de krant El Jenubiyah pas in 2008 haar eerste publicatie uitbracht (zie infomap). Het is dus onmogelijk dat u voor deze krant artikels zou gepubliceerd hebben, aangezien u sinds 2005 niets meer gepubliceerd had. In dit verband is het overigens bijzonder opmerkelijk dat u niet weet aan te geven in welke media Abdelkarim, de man waaraan u de meeste van uw artikels verkocht, uw stukken publiceerde. U weet het niet, zo zegt u (CGVS II p.13-14). U zou tevreden zijn geweest met het geld dat u hiervoor kreeg en waar uw artikel uiteindelijk door hem gepubliceerd werd, zou u niet geïnteresseerd hebben. Evenmin weet u onder welke naam ze werden uitgebracht en het zou u zelfs niet geïnteresseerd hebben of ze überhaupt ergens werden gepubliceerd. Dit alles is weinig geloofwaardig. Dat u geen gelijklopende verklaringen aflegt over de artikels die u publiceerde, waar u ze publiceerde en onder welke naam u ze publiceerde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw profiel als journaliste. Van iemand actief in de media mag verwacht worden dat deze eensluidende verklaringen over zijn activiteiten aflegt. Verder blijkt u evenmin te weten of één van de andere journalisten van het blad problemen ondervonden had in het verleden (CGVS II p.6). Meer nog, u kende geen enkele naam van vaste medewerkers van de krant. Dit is zeer opmerkelijk voor uw profiel als zijnde journaliste bij de krant. U kwam nochtans geregeld op de redactie van de krant en u las de krant (CGVS II p.6). Verder is het zeer opmerkelijk dat u geen idee heeft van de oplage van de krant en dat u zelfs niet weet of deze krant een dagblad dan wel maandblad is (CGVS I p.11). Dat u van dit alles niet op de hoogte bent, roept wederom bijzonder grote vraagtekens op bij uw bewering dat u in deze krant publiceerde. In dit verband is het tevens opmerkelijk dat u zich evenmin de naam van de vrouwenorganisatie kon herinneren waarvoor u werkzaam was (CGVS II p.2). Zelfs indien u ermee geconfronteerd wordt dat u zelf een attest voorlegt van deze organisatie waarin gesteld wordt dat u er een actief lid van bent, herinnert u zich de naam ervan niet en stelt u zelfs: "Ik heb niets daarmee te maken" (CGVS I p.12). Ook dit drukt een weinig diepgaand engagement uit en roept verdere vragen op bij uw geloofwaardigheid. Uit voorgaande kan dan ook geconcludeerd worden dat u uw profiel als journaliste niet aannemelijk gemaakt hebt. Aangezien uw problemen zouden zijn ontstaan tengevolge uw engagement als journalist en medewerker van de organisatie van mevrouw D., doet deze vaststelling eveneens de grootste vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte asielmotieven. Wat de door u aangehaalde asielmotieven betreft, dient verder op het volgende te worden gewezen. Zo is het opvallend dat dokter Juliana D., de hoofdredactrice bij het blad en de spilfiguur van de vrouwenorganisatie, blijkbaar wel onder haar eigen naam publiceerde (CGVS II p.7). Gevraagd of zij ooit problemen ondervonden had, moest u (wederom) het antwoord schuldig blijven (CGVS I p.11, CGVS II p.3). U had het nooit gevraagd en ze had het nooit gezegd (CGVS II p.3). Dit is zeer opmerkelijk. Doorheen het interview verklaarde u dat 'jullie' gezien werden als mensen die samenwerken met de bezetters. De congressen die georganiseerd werden vonden plaats in openbare plaatsen en werden door buitenlandse troepen bewaakt. Het feit daar aanwezig te zijn en Engels te spreken was al voldoende om iemand collaboratie met de bezetters in de schoenen te schuiven, zo zegt u. Het ging hier niet enkel over u, maar over al de mensen die er werkten en de studenten Engels (CGVS II p.8). U kon echter vreemd genoeg geen andere persoon noemen die omwille van de deelname aan de congressen eveneens bedreigd werden (CGVS II p.9). U haalde initieel twee namen

aan, namelijk Hassan en Doha. Uiteindelijk bleek dat u niet wist of deze twee personen al dan niet bedreigd werden. U gaf aan dat in het algemeen iedereen die herkend werd, werd bedreigd (CGVS II p.9). Gepolst naar eventuele problemen die uw medestudenten nog gekend hadden, antwoordde u dat u afgestudeerd was en vertrokken naar Syrië; u had geen contact meer met hen en wist dus niet of ze problemen ondervonden hadden of niet (CGVS II p.6). Een gegronde vrees voor vervolging tengevolge uw deelname aan deze enkele congressen maakt u dan ook geenszins aannemelijk, temeer uit het onderzoek van uw asielmotieven tal van ongeloofwaardige elementen moeten vastgesteld worden. Verder verklaarde u in het eerste gehoor dat u telefonische dreigementen ontving in 2004, 2005 (CGVS I p.4). Dezelfde vraag werd u opnieuw gesteld in het tweede interview: dit keer zou u pas in juni 2006 dreigementen ontvangen hebben, meer bepaald tijdens de examenperiode (CGVS II p.7, p.8, p.9). Dat u uw dreigementen, de reden waarom u Irak verlaten heeft, niet eenduidig kan situeren in de tijd doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. U haalde tijdens het tweede gehoor nog een incident aan dat in juni, juli of augustus 2006 zou plaatsgevonden hebben. De auto waar uw zus in zat zou beschoten zijn. Uw zus zou erg op u lijken en u vermoedde dat u het doelwit was. Moest men het daadwerkelijk op u gemunt hebben, kan men ervan uitgaan dat men u en uw zus niet zou verwisselen. Men wist immers waar u woonde, werkte en studeerde (CGVS II p.9). Ook dit aspect van uw asielrelaas is bijgevolg weinig geloofwaardig. U legt bovendien nog een aantal tegenstrijdige verklaringen af over de contacten die u na uw vertrek uit Irak met dokter Juliana D. zou gehad hebben. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat dokter Juliana D. u in Syrië was komen bezoeken (CGVS I p.11). Tijdens het tweede gehoor zegt u evenwel dat jullie wel getracht hebben elkaar te ontmoeten maar dat u dokter Juliana niet gezien heeft in Syrië (CGVS II p.18-19). Dit zijn diametraal tegengestelde verklaringen over het feit of u haar al dan niet gezien zou hebben in Syrië. Tijdens het bijkomende interview verklaarde u dat u vernomen had dat ook zij door de mukhabaraat ondervraagd werd. U kende echter de details niet van dit onderzoek: u vreesde dat jullie gesprekken afgeluisterd werden en vroeg er dan ook niet naar (CGVS II p.3, p.19). Dit is opmerkelijk. U haalde nochtans aan dat u regelmatig contact had met de dame. Dokter Juliana zou u eveneens informeren over de algemene omstandigheden in Basra voor media personeel. Het is in dat opzicht wel zeer opmerkelijk dat u er niet in slaagt een zicht te bieden op de activiteiten waar Dokter Juliana momenteel mee bezig is of op eventuele problemen die Dokter Juliana gehad zou hebben (CGVS II p.2, p.3). U wist verder niet of er medestudenten problemen gehad hebben, of andere journalisten werkzaam bij de krant en kon evenmin zeggen of er mensen omwille van deelname aan de congressen bedreigd werden (CGVS II p.6, p.9). U had er geen idee wie redactie bedreigde, noch wanneer die vernield werd (CGVS II p.10). Dat u over deze al deze zaken niet op de hoogte bent, mag verbazen. U wist verder niet te vertellen of er dreigementen aan u gericht op de redactie toegekomen waren (CGVS II p.17). U heeft zich niet geïnformeerd of er zich nieuwe ontwikkelingen plaatsgevonden hadden in verband met uw probleem (CGVS II p.11). U bent met andere woorden niet alleen zeer slecht geïnformeerd over het lot van andere mensen met dezelfde achtergrond als u, maar tevens ook niet geïnteresseerd in de verdere ontwikkeling van uw probleem. Dit mag verbazen. Deze laconieke houding wat betreft de voortgang van het probleem, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees temeer u wel de mogelijkheid had u te informeren over verdere ontwikkelingen, maar u nagelaten heeft dit te doen. De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet: uw identiteitskaart, uw paspoort, een geboorteakte tonen aan dat u de Iraakse nationaliteit hebt, een gegeven dat hier niet betwist wordt. Het paspoort van uw moeder, de overlijdensakte van uw vader, een rijbewijs, verblijfsdocumenten van in Syrië, DHL enveloppe, een woonstkaart, een trainingscertificaat, een diploma van uw baccalaureaat en de medische documenten werpen geen ander licht op de door u ingeroepen asielmotieven. Uit politierapport en vertaling kan niet afgeleid worden dat de ontvoering van de jongen in verband staat met uw problemen. De dreigbrief is slechts een kopie en heeft in dit opzicht een minimale bewijswaarde, temeer het stuk niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. Het artikel door u geschreven en de voorpagina van de krant is één van de drie door u geschreven artikels. Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen die ernstige twijfels oproepen bij de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel kan niet aangenomen worden dat dit ene stuk, dat onder een schuilnaam zou zijn gepubliceerd, de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven vermag te herstellen. Bij de twee aanbevelingsbrieven in verband met uw werk dient er toch aangestipt dat u zich niet de naam van de organisatie herinnert voor dewelke u naar Syrië zou gegaan zijn. De vier foto's tonen aan dat u nota neemt tijdens het congres. U had eerder een passieve rol in de congressen. Het is in dat opzicht overigens niet aannemelijk dat u, die volledig achter de schermen werkte, geviseerd zou worden en dokter Juliana en de andere leden buiten schot zouden gebleven zijn. De e-mail van Juliana D. en brief in verband met uw naam bevestigen dat u onder een andere naam schreef om anoniem te blijven. Inzake het bewijs dat u in maart 2009 als vluchteling erkend werd door UNHCR dient te worden gesteld dat dit op prima facie basis gebeurde, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, en hieraan geen toetsing van uw individuele asielmotieven voorafging. Ook dit stuk vermag aldus geen andere appreciatie van uw asielmotieven te rechtvaardigen. Naast de

erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Basra te worden beoordeeld. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet en dat het geweld er in de afgelopen maanden in negatieve zin geëvolueerd is. Het geweld concentreert zich voornamelijk in de stad Hilla. Hier vonden een aantal zware aanslagen plaats, waarbij de sjiitische bevolking uitdrukkelijk geïsoleerd werd. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die in 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Tegelijk waren er berichten dat geweld gepleegd werd tegen de soennitische minderheid in Basra-stad. Van een wederopstanding van de sjiitische milities in de stad is er echter geen sprake. In de heilige steden Kerbala en Najaf werden in 2013 weliswaar een aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd, doch het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. Sinds begin 2014 deden zich in de provincies Kerbala en Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna, niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nasseriyah, betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 juncto 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster het volgende:

"Inzake de weigering van de vluchtelingenstatus herneemt verzoekster grosso modo haar middelen uit het verzoekschrift dd. 31.12.2014.

De commissaris-generaal weigert de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling om volgende redenen:

- verzoekster zou haar profiel als journaliste niet aannemelijk maken*
- vraagtekens bij de geloofwaardigheid van de asielmotieven*

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster haar profiel als journaliste onaannemelijk zou zijn om verschillende redenen. Verzoekster is het pertinent oneens met deze stelling.

Verzoekster heeft in casu geen tegenstrijdige beweringen gemaakt. De bestreden beslissing stelt:

"...

U had volgens uw verklaringen drie artikels gepubliceerd waarvan het laatste in 2005 (CGVS II p. 13). Dit klemt met de verklaringen van uw eerste gehoor waarin u aangaf tien artikels gepubliceerd te

hebben (CGVS I p. 7). Dat u de ene keer stelt dat u drie artikels publiceerde en de andere keer beweert dat dit tien artikels waren, is opmerkelijk.

...

Verzoekster is formeel dat zij geen tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd. Zij vermoedt dat een misverstand hiertoe heeft geleid. Verzoekster heeft in totaal 10 artikels gepubliceerd, waarvan de laatste in 2005. Toen haar gevraagd werd hoeveel artikels zij in 2005 had gepubliceerd, heeft zij naar waarheid geantwoord.

De bestreden beslissing stelt verder dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd betreffende het al dan niet publiceren onder eigen naam. Zo wordt geopperd:

“... ”

Bovendien gebruikte u niet uw eigen naam, maar de naam ‘Azhar el Ryan’ om uw geschriften te ondertekenen (CGVS II p. 7). U deed dit preventief want u had vernomen dat journalisten in die periode problemen ondervonden en u wou dit vermijden (CGVS II p. 7). U zelf had toen nog geen problemen gekend, zo zegt u. Dit is in strijd met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor waarin u verklaarde dat u pas nadat u tien artikelen geschreven had, besloot om niet meer onder uw eigen naam te publiceren aangezien u toen bedreigingen zou ontvangen hebben (CGVS I p. 7). Dit betekent dat u initieel wel onder uw eigen naam zou gepubliceerd hebben en u hiervan afstapte nadat u bedreigd werd. Deze verklaringen komen niet overeen met de verklaringen afgelegd tijdens het bijkomende verhoor.

“... ”

(eigen onderlijning toegevoegd)

Verzoekster heeft evenwel nooit onder eigen naam gepubliceerd, noch dit beweerd. Naar alle waarschijnlijkheid deed zich hier een misverstand voor, daar verzoekster in het totaal slechts tien artikels gepubliceerd heeft. Na het publiceren van 10 artikels – voor alle duidelijkheid niet in eigen naam – heeft verzoekster besloten om niet meer te publiceren, gezien zij bedreigd werd.

Verzoekster publiceerde in de kranten ‘Al Akhbar’ en ‘El Junibiyah voor Vrouwen uit het Zuiden’. De redactie van de krant ‘El Junibiyah’ werd door een bomexplosie verwoest. Bij de heropstart kreeg de krant de naam ‘El Akhbar’. Verzoekster stelt dat de naam ‘El Junibiyah’ een veel voorkomende naam is voor kranten en tijdschriften in Irak. Zij vindt dan ook dat de beslissing verkeerdelijk stelt dat de krant El Junubiyah pas in 2008 haar eerste publicatie uitbracht. Volgens haar gaat het om compleet verschillende pers.

Het is voor verzoekster niet evident hiervan stukken voor te leggen, aangezien het om tijdschriften gaat met relatief beperkte oplage, zonder internet-aanwezigheid.

De bestreden beslissing stelt verder dat het opmerkelijk is “dat u niet weet aan te geven in welke media (A.K.e.S.), de man waaraan u de meeste van uw artikels verkocht, uw stukken publiceerde”.

Nadat verzoekster bedreigd werd, besloot zij niet meer te publiceren. Zij had evenwel nog geld nodig om van te leven. Toen zij op een congres haar verhaal uit de doeken deed tegenover een zekere heer ‘(A.K.e.S.)’, stelde hij voor haar te helpen. Om niet zomaar ‘liefdadigheid’ te willen ontvangen, stelde verzoekster voor artikels te schrijven, dewelke hij dan zou kunnen laten publiceren.

Geenszins is het vreemd dat verzoekster niet wist in welke media die artikels zouden gepubliceerd zijn. Verzoekster had geld nodig en zag een mogelijkheid om wat geld te verdienen, in economisch moeilijke tijden.

Ze heeft de heer (A.K.e.S.) ook nooit gevraagd, of en waar de artikels zouden gepubliceerd zouden worden, daar het in haar ogen niet belangrijk meer was gezien de financiële compensatie.

De artikels zijn dan ook naar alle waarschijnlijkheid nooit gepubliceerd.

De bestreden beslissing springt wel heel los om met de verklaringen van verzoekster en wat er al dan niet zou kunnen uit afgeleid worden.

Zo stelt de bestreden beslissing dat het vreemd is dat verzoekster niet met zekerheid kon zeggen of er dreigementen aan haar adres op de redactie waren toegekomen, of er medestudenten of andere journalisten bij de krant bedreigd werden.

Verzoekster kan deze stelling evenmin aanvaarden. Onder deelnemers van congressen, studenten of journalisten onderling werd er niet over bedreigingen gesproken omdat de mensen schrik hadden anderen deelgenoot te maken van hun problemen. Enerzijds omdat men niet wist wie er mee zou luisteren, anderzijds om de ander niet in de problemen te brengen.

Er dient ook aangestipt te worden dat duidelijk mag blijken uit het asiëldossier dat verzoekster nooit gesteld heeft dat zij werkzaam zou zijn op de redactie van de krant. Uit alle gegevens blijkt duidelijk dat verzoekster op freelance-basis voor de krant werkzaam was. Het hoeft dan ook helemaal niet te verbazen dat zij niet op de hoogte was over het reilen en zeilen op de redactie. Zij hoefde nooit fysiek aanwezig te zijn in de gebouwen van de krant.

De bestreden beslissing stelt dat de door verzoekster aangebrachte asiëlmotieven ongeloofwaardig zijn. Verzoekster is het hier niet mee eens.

Zo stelt de bestreden beslissing dat het vreemd is dat verzoekster niet wist of dr. Juliana D., die in eigen naam publiceerde, problemen had ondervonden. Dit is op zich niet zo vreemd.

Over bedreigingen werd onder journalisten en leden van de vrouwenrechtenorganisaties niet gesproken om de ander niet te overladen met problemen (zie supra). Daarnaast is het helemaal niet vreemd dat dr. Juliana D. in eigen naam publiceerde. Zij is een bekende professor, waardoor artikels onder haar naam een groter publiek konden bereiken. Door haar naamsbekendheid was zij waarschijnlijk ook een minder gemakkelijk slachtoffer voor bedreigingen.

Verzoekster zou haar gegronde vrees voor vervolging, ingevolge haar deelname aan congressen niet aannemelijk maken aangezien zij niet specifiek kon zeggen wie er nog bedreigd werd. Zoals reeds aangegeven vormt angst voor bedreigingen geen sociale inductor om hierover te praten.

De gebouwen waar de congressen plaatsvonden werden bewaakt door Amerikaanse soldaten, waardoor deelnemers al meteen een negatief etiket opgekleefd kregen. Bedreigingen zullen volgens verzoekster wel veel vaker zijn voorgevallen, al helemaal onder studenten tolk Arabisch-Engels.

Niet weten welke mensen al dan niet bedreigd werden, doet helemaal geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het verhaal. Het commissariaat-generaal faalt in haar onderzoeks- en motiveringsplicht inzake.

De bestreden beslissing stelt tevens dat verzoekster de telefonische bedreigingen niet zou weten te duiden in tijd:

“...
Verder verklaarde u in het eerste gehoor dat u telefonische dreigementen ontving in 2004, 2005 (CGVS I p. 4). Dezelfde vraag werd u opnieuw gesteld in het tweede interview: dit keer zou u pas in juni 2006 dreigementen ontvangen hebben, meer bepaald tijdens de examenperiode (CGVS II p. 7, p. 8, p.9).
...”

Verzoekster vermoedt dat zij nooit gezegd heeft, dat zij pas in 2006 bedreigd werd. De laatste telefonische bedreigingen vonden plaats in midden 2006, vlak voor haar vertrek naar Syrië.

Op de vraag wanneer zij voor het laatst de telefonische bedreigingen ontving in Irak, antwoordde verzoekster in het tweede interview naar waarheid: midden 2006. Zij is eveneens telefonisch bedreigd in 2004, 2005.

Daarnaast is het sowieso erg moeilijk om dergelijke gebeurtenissen perfect te situeren in de tijd, rekening houdend met de druk die verzoekster voelde om in twee gesprekken op het commissariaat-generaal alle elementen uit de doeken te doen, die haar toekomst zouden beïnvloeden op cruciale wijze.

De bestreden beslissing stelt verder dat het verhaal van de beschieting van de zus van verzoekster ongeloofwaardig is:

“...
Moest men het daadwerkelijk op u gemunt hebben, kan men ervan uitgaan dat men u en uw zus niet zou verwisselen. Men wist immers waar u woonde, werkte en studeerde (CGVS II p.9).
...”

Ook deze argumentatie van het commissariaat-generaal is enigszins vreemd en concludeert zomaar zonder enige feitelijke basis. Dergelijke - uit de lucht gegrepen - conclusies falen naar recht. Het is niet omdat men naar alle waarschijnlijkheid weet waar iemand woont, werkt en studeert, dat men zich niet kan vergissen.

Beide zussen vertrokken van en kwamen terug thuis op dezelfde tijdstippen per taxi. Zij hadden dus gelijkaardige schema's. Bovendien lijken beide zussen erg op elkaar.

Irakezen leven nog altijd met schrik om eveneens aan bedreigingen ten prooi te vallen.

In haar verzoekschrift tot hoger beroep tegen de beslissing van de Commissaris-Generaal dd. 04.12.2013 voegde verzoekster een verklaring toe, gedaan op het politiekantoor. Uit dit stuk mag blijken dat het schietincident - waar de zus van verzoekster slachtoffer van was - zich daadwerkelijk heeft voorgedaan.

Dit onderdeel van het asielrelaas van verzoekster is dan ook geenszins ongeloofwaardig.

De zus van verzoekster werd verkeerdelijk voor verzoekster aangenomen, waardoor zij onder vuur werd genomen. Later is verzoekster te weten gekomen dat de schutters het niet op haar zus maar op haar zelf hadden gemunt.

Verzoekster is van oordeel dat uit de beslissing blijkt dat verweerder al te lichtzinnig heeft besloten dat haar verhaal niet geloofwaardig zou zijn, waardoor verweerder aan verzoekster niet de kans heeft geboden om haar verhaal volledig te brengen.

Verzoekster is dan ook van oordeel dat in casu het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvSt. 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoekster is van oordeel dat verweerder onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar de correcte en samenhangende feiten in het dossier van verzoekster. Verweerder diende zowel onderzoek te voeren à charge en à décharge. Dit is in casu niet gebeurd, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Verzoekster had dienen geconfronteerd te worden met de beweerde tegenstrijdigheden en hiaten in haar verhaal, teneinde haar toe te laten een volledig en correct beeld te schetsen van de situatie. Het is niet omdat de bewijsplicht in principe bij verzoekster ligt, dat verweerder haar niet dient bij te staan om haar verhaal volledig te kunnen brengen. Verweerder had verzoekster moeten wijzen op de mogelijke aan te brengen stukken om haar verhaal te staven. Van verzoekster kan niet worden verwacht dat zij zelf beseft welke stukken als bewijskrachtig door verweerder worden ervaren. Verzoekster vindt dan ook dat verweerder al te gemakkelijk tot de ongeloofwaardigheid van het verhaal heeft besloten, waardoor zij haar onderzoeksplicht niet naar behoren heeft vervuld. Verzoekster heeft niet voldoende de kans gekregen om haar situatie toe te lichten en is van oordeel dat verweerder een andere beslissing zou hebben genomen, indien zij wel zorgvuldig had gehandeld bij het nemen van haar beslissing. In haar verzoekschrift tot hoger beroep tegen de beslissing van de Commissaris-Generaal dd. 04.12.2013 leverde verzoekster een aanvullend stuk aan. Het betreft een bedreiging van de Bader-organisatie, waaruit mag blijken dat verzoekster nog altijd gevaar boven het hoofd hangt, wanneer zij naar Irak zou terugkeren. Verzoekster wordt immers nog altijd gezocht voor het 'meeheulen' met de Amerikaanse bezetter. De bedreiging waar verzoekster zich gedurende haar verhoren op het Commissariaat-Generaal op heeft beroept is dan ook geenszins uit de lucht gegrepen. Verzoekster blijft er overigens van overtuigd dat de dreigbrief een origineel exemplaar betreft. De commissaris-generaal kan voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan dan ook niet gevolgd worden in de redenering dat de verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de bescherming in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet. Minstens dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de opdracht gegeven te worden om bijkomend onderzoek uit te voeren."

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster het volgende:

"Verzoekster loopt weldegelijk een reëel risico op ernstige schade - in de zin van art. 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet - indien zij zou worden teruggeleid. Het Commissariaat-Generaal heeft in haar beslissing dd. 26.05.2014 lichtzinnig geoordeeld, wanneer zij zich louter op het aantal - reeds gevallen - burgerslachtoffers baseert om te besluiten dat verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet kan genieten. De laatste maanden zwelt de terreur weldegelijk aan in Irak, waarbij ook Zuid-Irak niet gespaard blijft. Het Commissariaat-Generaal diende bij haar beoordeling zich er eveneens van te vergewissen hoe het geweld zich in de nabije toekomst verder zou ontwikkelen. Minstens diende zij een poging te ondernemen deze denkoefening tot een goed einde te brengen. Dit is in casu niet gebeurd. Sinds de beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 26.05.2014 is de situatie in Irak weer grondig gewijzigd. Midden juni zijn de ISIS-rebellen vanuit Syrië Noord-Irak binnengevallen. Vrijwel onmiddellijk werd de provincie Mossoel veroverd. Sindsdien banen de rebellen zich o.m. een weg naar het Zuiden (stukken 4 t.e.m. 7 verzoekster). De rebellen hebben de verovering van Bagdad tot een van hun hoofddoelen gemaakt. Ondertussen heeft ISIS de belangrijkste olieraffinaderij van Irak veroverd, slechts 200 km ten noorden van Bagdad (stuk 8 verzoekster). De kans bestaat tevens dat de rebellen via Saudi-Arabië Irak langs het Zuiden zouden binnenvallen om zo het welvarende Basra te veroveren (stuk 9 verzoekster). Hoe de situatie zich van dag tot dag zal ontwikkelen, valt natuurlijk niet met zekerheid te zeggen. Alles lijkt er echter op te wijzen dat er opnieuw een grootschalige clash tussen soennieten en sjiïeten zit aan te komen (stuk 10 verzoekster). In haar beslissing dd. 26.05.2014 stelt het Commissariaat-Generaal dat er geen sprake is van wederopstanding van sjiïtische milities in Basra. Dit blijkt ondertussen wel het geval te zijn (stuk 11 verzoekster). Minstens dient deze situatie verder te worden onderzocht."

Deze imminente dreiging treft ook Zuid-Irak. Turkije heeft haar consulaat in Basra alleszins al geëvacueerd (stuk 12 verzoekster). Het ambassadepersoneel in Bagdad blijft voorlopig wel op post, wat er op duidt dat de veiligheidssituatie in Basra absoluut verslechterd is (stuk 13 verzoekster).

De commissaris-generaal kan voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan dan ook niet gevolgd worden in de redenering dat de verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de bescherming in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Minstens dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de opdracht gegeven te worden om bijkomend onderzoek uit te voeren.”

2.1.3. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift tien uittreksels van persartikelen (stukken 4-13).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus “Irak – De geografische situering van het ISIL-offensief van juni 2014” van 24 juni 2014 (bijlage 1).

2.1.5. Per drager brengt verweerder met aanvullende nota op 9 oktober 2014 de volgende stukken bij: de COI Focus “Irak – De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak” van 25 juli 2014 (bijlage 1) en de COI Focus “Irak – Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer” van 11 juni 2014 (bijlage 2) (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.1.6. Op de terechtzitting van 16 oktober 2014 werd toepassing gemaakt van artikel 39/76, § 1, 7° van de vreemdelingenwet aangezien de aanvullende nota van verwerende partij van 9 oktober 2014 aanzien werd als nieuw element in toepassing van voormeld artikel.

Dienvolgens had de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, 8° van de vreemdelingenwet de mogelijkheid om binnen de acht dagen een replieknota in te dienen.

Met een aangetekend schrijven van 23 oktober 2014 brengt verzoekster een replieknota bij, waaraan verschillende krantenknipsels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Basra, samen met een vertaling worden toegevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Ingevolge tussenarrest nr. 132 351 van 28 oktober 2014 werden de debatten heropend.

2.1.7. Met een aangetekend schrijven van 12 december 2014 brengt verzoekster samen met een aanvullende nota een document bij van UNHCR van oktober 2014, *in casu* “UNHCR position on returns to Iraq” (eigen vertaling: “Standpunt UNHCR inzake terugkeer naar Irak”) en verschillende krantenknipsels met betrekking de veiligheidssituatie in Basra samen met een vertaling (rechtsplegingsdossier, stuk 18).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Wat betreft de vluchtelingenstatus, dient opgemerkt dat de Raad reeds bij arrest nummer 121 461 van 26 maart 2014, dat kracht van gewijsde heeft, het volgende besliste:

“2.2.4. Verzoekster baseert blijkens het niet-betwiste feitenrelaas haar vrees voor vervolging ten aanzien van haar land van herkomst op de activiteiten die zij voerde voor de vrouwenrechtenorganisatie en de krant van Juliana D., onder meer als deelnemster aan congressen en journaliste. Tevens zou zij nadien nog artikels hebben verkocht aan A. Ingevolge voormelde activiteiten zou zij in Irak zijn bedreigd

en het land hebben verlaten. Verzoekster legde echter tegenstrijdige verklaringen af over het aantal artikels dat zij zou hebben gepubliceerd. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf zij aan dat zij meer dan drie artikels schreef en preciseerde zij dat zij tien artikels schreef onder eigen (schuil)naam alvorens zij artikels verkocht aan A. (administratief dossier, stuk 4, p.6-7). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde zij echter dat zij in de periode voordat zij artikels begon te verkopen aan A. slechts drie artikels publiceerde (administratief dossier, stuk 6, p.13). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Aldus kan het beweerde misverstand niet worden aangenomen en laten zij geen ruimte voor de nuancering die verzoekster post factum tracht aan te brengen. Daarenboven bleek verzoekster niet te weten of haar artikels in de krant al Akhbar, dan wel in de krant al Junibiya werden gepubliceerd. Uit haar terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt in dit kader vooreerst dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde zij dat de krant aanvankelijk al Akhbar noemde en dat de naam later werd veranderd naar al Junibiya. Tijdens het tweede gehoor verklaarde zij echter net het omgekeerde en stelde zij dat de krant aanvankelijk al Junibiya heette en later en nog steeds al Akhbar werd genoemd. De loutere herhaling van deze tweede versie van haar verklaringen kan voormelde tegenstrijdigheid niet opheffen. Bovendien beweert verzoekster in het verzoekschrift, net als tijdens beide gehoren bij het CGVS (administratief dossier, stuk 4, p.11; stuk 6, p.22), dat zij tussen 2004 en 2006 publiceerde voor beide voormelde kranten en dus ook voor de krant al Junibiya. Deze bewering kan niet worden gerijmd met de informatie in het administratief dossier (stuk 15). Uit deze informatie blijkt dat de krant al Junibiya slechts voor het eerst verscheen eind 2008, hetzij een aantal jaren na verzoeksters beweerde werkzaamheden voor deze krant. In zoverre verzoekster tracht te laten uitschijnen dat er in Irak vele tijdschriften en kranten zijn die al Junibiya noemen en dat het om een andere krant gaat, dient te worden opgemerkt dat zij nalaat deze bewering te staven. Bovendien kan dit betoog bezwaarlijk ernstig worden genomen nu uit de voormelde landeninformatie duidelijk blijkt dat de hierin genoemde krant wel degelijk de krant betreft waarvan Juliana D. aan het hoofd staat. Uit verzoeksters verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt verder dat zij van geen van de vaste medewerkers van de krant de naam kon geven. Dat zij nooit werkzaam was op de redactie, op freelance basis werkte en nooit fysiek aanwezig hoefde te zijn kan deze verregaande onwetendheid niet verklaren. Zij stelde immers dat zij wel degelijk op de redactie van de krant kwam en verklaarde tevens dat zij de krant las (administratief dossier, stuk 6, p.6). Tevens had verzoekster geen idee van de oplage van de krant en wist zij zelfs niet of deze dagelijks, wekelijks, tweewekelijks of maandelijks verscheen (administratief dossier, stuk 4, p.11). Dat zij over de krant en haar medewerkers dermate vage verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden werkzaamheden voor deze krant. Ook over de artikels die zij nadien zou hebben geschreven voor en verkocht aan A., legde verzoekster uitermate vage en onaannemelijke verklaringen af. Zo bleek zij in het geheel niet te weten of en in welke media deze artikels via A. werden gepubliceerd en zou zij hiernaar nooit hebben gevraagd. Onder welke naam A. de artikels publiceerde, wist zij evenmin. Zij wist zelfs niet of deze al dan niet onder haar eigen naam werden gepubliceerd (administratief dossier, stuk 6, p.13-14). Dat verzoekster dit alles niet belangrijk zou hebben gevonden omdat zij werd betaald, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen gelet op haar beweerde eerdere problemen. Zij zou immers net gestopt zijn met het zelf en onder haar eigen (schuil)naam publiceren van artikels en haar artikels aan A. zijn beginnen verkopen omdat zij eerder werd bedreigd (ibid., p.13). Evenmin kan de blote post factum-bewering dat de artikels waarschijnlijk nooit zijn gepubliceerd gelet op de voorgaande verklaringen worden aangenomen. Verzoekster beweert bovendien in opdracht van Juliana D. en voor haar vrouwenorganisatie te hebben deelgenomen aan congressen en artikels te hebben geschreven doch zij kon zelfs de naam van deze organisatie niet geven en stelde laconiek dat zij daarmee niets te maken heeft (administratief dossier, stuk 4, p.12; stuk 6, p.2, 5, 11). Gezien deze organisatie en haar voorzitter een cruciale rol spelen in verzoeksters asielrelaas en zij bovendien attesten neerlegt waarop de naam van deze organisatie staat vermeld (administratief dossier, stuk 14: documenten), kon minstens van haar worden verwacht dat zij deze naam zou kunnen verstrekken. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde activiteiten als journalist, noch aan haar vermeende overige activiteiten voor de vrouwenrechtenorganisatie van Juliana D. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zij ingevolge deze activiteiten beweert te hebben gekend. De geloofwaardigheid van haar problemen wordt op fundamentele wijze verder ondermijnd doordat zij hiervan geen melding maakte in de vragenlijst van het CGVS. In de vragenlijst vermeldde zij nergens dat zij in Irak persoonlijk problemen zou hebben gekend of zou zijn bedreigd. Integendeel stelde zij aldaar dat zij Irak verliet "omdat de situatie er niet veilig was" (administratief dossier, stuk 11, p.3). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij

dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële elementen als de bedreigingen omwille waarvan zij Irak zou hebben verlaten en niet terug zou kunnen naar Irak hierin zou hebben vermeld in plaats van aan te geven dat zij het land diende te verlaten ingevolge de onveilige situatie. Tevens legde verzoekster incoherente verklaringen af omtrent de situering in de tijd van haar beweerde problemen. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde zij dat de bedreigingen begonnen "Tussen 2004-2005 Zeker 2005" (administratief dossier, stuk 4, p.4). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde zij dat zij de eerste bedreigingen ontving voor en tijdens de laatste examens in haar laatste jaar (hetzij midden 2006) (administratief dossier, stuk 6, p.8). Dat dit te wijten zou zijn aan de druk op verzoekster tijdens de gehoren kan deze incoherentie niet verklaren. Dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van druk, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde druk geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Van verzoekster, die voorhoudt journaliste geweest te zijn, kan een juiste datering van de aangehaalde feiten worden verwacht. Het voormelde klemt nog des te meer daar verzoekster kennelijk onwetend bleek en een frappant gebrek aan interesse vertoont over personen die in een vergelijkbare situatie zaten als haar, over de personen die een cruciale rol spelen in haar asielrelaas en over de ontwikkeling van haar eigen problemen en situatie in haar land van herkomst. Ondanks dat zij in contact staat met Juliana D., stelde zij niet te hebben gevraagd of er nog nieuwe ontwikkelingen waren in verband met haar problemen. Waar Juliana momenteel mee bezig is, wist zij ook niet (ibid., p.2). Evenmin wist zij of Juliana in Irak problemen heeft gekend. Zij heeft hiernaar zelfs niet gevraagd en Juliana vertelde het haar niet (ibid., p.3). Verzoekster kon voorts niet aangeven of er medestudenten of andere journalisten van de krant waren die problemen kenden (ibid., p.6). Evenmin kon zij voorbeelden geven van andere deelnemers aan de congressen die werden bedreigd (ibid., p.9). Even verder stelde verzoekster opnieuw met de personen in Irak waarmee zij nog contact heeft nooit te hebben gesproken over nieuwe ontwikkelingen in verband met haar problemen (ibid., p.11). Of A., de persoon aan wie zij haar artikels verkocht, ooit problemen kende omwille van zijn werk, wist verzoekster ook niet en heeft zij nooit gevraagd (ibid., p.14). Zij wist evenmin of er dreigementen aan haar adres werden toegestuurd aan de redactie van de krant (ibid., p.17). Door wie de redactie werd bedreigd en wanneer deze werd vernield door een explosie, wist zij ook niet. Zij bleek deze gebeurtenis zelfs niet bij benadering te kunnen situeren in de tijd en kon niet aangeven of deze al dan niet plaatsvond toen zij nog in Irak was (ibid., p.10, 24). Verzoeksters verklaring dat over dit alles ingevolge schroom of angst niet werd gesproken kan niet overtuigen. Verweerder repliceert ten aanzien van deze verklaring terecht dat net verwacht kan worden dat er onder personen in een gelijkaardige situatie onderling zou worden gesproken over eventuele problemen. Hoe dan ook kan dit niet verklaren waarom verzoekster zelfs niet heeft gepoogd zich te bevragen omtrent haar eigen problemen, omtrent de problemen van Juliana en A., twee cruciale figuren in haar relaas, en omtrent de bedreigingen jegens en de explosie van de redactie van de krant. Redelijkerwijze kon van haar ter zake toch minstens enige interesse worden verwacht daar deze informatie van essentieel belang is voor het inschatten van haar vrees. Verzoeksters houding getuigt aldus van een verregaand gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en doet nog verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging. In zoverre verzoekster het CGVS nog verwijt dat zij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden en hiaten in haar relaas, dient te worden opgemerkt dat dit loutere gegeven geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden en hiaten is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Bovendien kan verzoekster middels onderhavig verzoekschrift alsnog een verklaring bieden voor de gedane vaststellingen doch slaagt zij hierin, gelet op het voorgaande, niet. De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen. De stukken bij het verzoekschrift (bijlagen 2 en 3) bevatten geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen. Ook de door middel van een algemene nota neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Het verzendbewijs van DHL bevat geen gegevens die betrekking hebben op verzoeksters asielrelaas of het voormelde kunnen ontkrachten. Betreffende de klacht door

verzoeksters zus ten aanzien van de politie, kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekster omtrent de situering in de tijd van het hierin vermelde schietincident erg vage verklaringen aflegde. Zij verklaarde, gevraagd wanneer dit plaatsvond: "2006 juli of juni Meer wrschlk augustus" (administratief dossier, stuk 6, p.20). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat zij, te meer indien zij daadwerkelijk dacht dat dit incident in wezen tegen haar zou zijn gericht, zou kunnen preciseren of de beschieting plaatsvond één, twee of drie maanden voordat zij Irak verliet in september 2006. Waar zij uiteindelijk gaf dat het waarschijnlijker was dat het incident plaatsvond in augustus 2006, dient bovendien te worden vastgesteld dat dit niet kan worden gerijmd met de vertaling van het neergelegde afschrift van de klacht bij de politie. Volgens deze vertaling werd reeds op 8 juni 2006 klacht ingediend. Daarenboven kunnen verzoeksters verklaringen over het incident niet worden gerijmd met de inhoud van de klacht. Verzoekster stelde dat er in de wagen twee bedienden, de verantwoordelijke van de afdeling waar haar zus werkte en de taxichauffeur zaten. Tevens stelde zij dat iedereen in de wagen werd gedood (ibid., p.20-21). In de klacht wordt echter nergens enige melding gemaakt van het feit dat er nog twee bedienden in de wagen zaten of zouden zijn gedood. Evenmin wordt hierin vermeld dat de taxichauffeur zou zijn gedood. Integendeel zou deze gewond naar het ziekenhuis zijn gebracht. De voormelde vaststellingen maken dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de neergelegde klacht, die geenszins wordt neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen. Hoe dan ook kan, zo dit incident al zou hebben plaatsgevonden, hieruit geenszins afgeleid worden dat het gericht was tegen de zus van verzoekster, laat staan dat het omwille van de gelijkenis tussen beide gericht zou zijn geweest tegen verzoekster zelf. Gezien het incident plaatsvond op een ogenblik waarop haar zus niet meer in de wagen zat en de afdelingsdirecteur van haar zus op dit ogenblik wel in de wagen zat en werd gedood, kan deze persoon net zo goed het doelwit zijn geweest. Overheidspersoneel, en zeker hogere functionarissen, vorm(d)en immers één van de voornaamste doelwitten van geweld (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie, "COI Focus" van 24 juni 2013, p.11). De loutere vaststelling dat de aanslag plaatsvond nabij de woning van verzoeksters familie kan hieraan geenszins afbreuk doen. Wat betreft de brief van de Badr-organisatie, dient te worden opgemerkt dat, nog daargelaten dat de stempel op dit stuk prima facie een kleurenkopie lijkt te zijn, aan zulk document slechts bewijswaarde kan worden gehecht indien het wordt neergelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Bovendien is het bevreemdend dat verzoekster dergelijk intern document zou hebben kunnen bekomen. Voorts is het geenszins aannemelijk dat de Badr-organisatie, in acht genomen dat verzoekster het land reeds bijna zeven jaar had verlaten en gelet op het feit dat de organisatie in het document vermeldt ervan op de hoogte te zijn dat de hierin genoemde personen in het buitenland vertoeven, op 17 augustus 2013 dit document toch nog zou verspreiden onder haar leden en bureaus. Het lijkt immers weinig zinvol om de leden en bureaus in Irak op te dragen om deze personen te zoeken en arresteren indien zij in het buitenland vertoeven. De overige stukken, opgenomen in het administratief dossier, kunnen evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters relaas herstellen (administratief dossier, stuk 14: documenten). Ten aanzien van de attesten van Juliana D. werd reeds hoger opgemerkt dat verzoekster zelfs niet op de hoogte bleek van de naam van de organisatie van deze persoon, hoewel deze in de attesten wordt vermeld. Dit getuigt andermaal van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en asielrelaas. Hoe dan ook vertonen de attesten een gesolliciteerd karakter en kunnen attesten van zulke beweging weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten doch volstaan deze op zich niet om het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Zij hebben noch een officieel karakter, noch officiële bewijswaarde. Ten aanzien van de e-mail van Juliana D. kan eveneens worden opgemerkt dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont en geen officiële bewijswaarde heeft. De voormelde stukken wegen dan ook geenszins op tegen de hoger gedane, frappante vaststellingen inzake zowel verzoeksters vermeende activiteiten als haar vermeende problemen. Uit de neergelegde foto's kan hoogstens worden afgeleid dat verzoekster eenmalig aanwezig was op een bijeenkomst inzake vrouwenrechten waarop Juliana D. ook aanwezig was. Hieruit blijkt echter geenszins in welke hoedanigheid verzoekster, die studeerde bij voormeld persoon, aldaar aanwezig was. Aldus kan hieruit niet worden afgeleid dat zij wel degelijk activiteiten voerde als journalist of ten behoeve van de organisatie van Juliana D., laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat zij daardoor problemen zou hebben gekend. Het politierapport uit Syrië bevat geen aanwijzingen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde activiteiten en problemen in Irak. De dreigbrief wordt slechts bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien kan aan zulk stuk slechts bewijswaarde worden gehecht indien het wordt aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu geenszins het geval is. De overige documenten in het administratief dossier vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd, geen afbreuk te doen aan het voorgaande. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet

worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.”

Verzoekster kan niet door middel van onderhavig verzoekschrift beroep indienen tegen dit arrest. Blijkens dit arrest is reeds komen vast te staan dat verzoeksters asielrelaas ongelofwaardig is en dat zij geen gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Uit de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stukken 4 en 8) blijkt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, vanwaar verzoekster stelt afkomstig te zijn, weliswaar verslechterd is, doch niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit het door verzoekster bijgebrachte standpunt van UNHCR van oktober 2014 met betrekking tot terugkeer naar Irak (rechtsplegingsdossier, stuk 18) blijkt evenwel dat UNHCR afraadt om mensen die Irak ontvlucht zijn, terug te sturen naar hun land van herkomst gelet op de groeiende groep IDP's, de humanitaire crisis die hiermee gepaard gaat, alsook de toenemende sektarische spanningen en de beperkingen op de toegang tot bepaalde delen van het grondgebied. In tegenstelling tot verweerder kan aldus aangenomen worden dat UNHCR ook Zuid-Irak onveilig acht.

Te dezen blijkt dat het standpunt van UNHCR, alsook de informatie waarop dit is gebaseerd, van recentere datum is dan de landeninformatie die door verweerder wordt bijgebracht.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 mei 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS